

Izhaja 1. dné
v mesecu in
veljá za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30kr.

VERTEC.

Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Casopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 12.

V Ljubljani 1. decembra 1872.

Leto II.

Petelinov klic.

ikiriki!
Berž otroci ustanite,
Se umite in molite;
Ta, ki dolgo spi
Pač nič vreden ni,

Kikiriki!
V šolo le hodite radi
Dokler ste še čversti mladi;
Kdor rad poleži
V šolo zamudi.

Kikiriki!
Knjige berž v roko vzemite,
Marno, pridno se učite;
Mlad kdor se uči
Kruha dost dobi;

Kikiriki!
Kikiriki!
Skerbno tud' na vest pazite,
Greha nikdar ne storite,
Le kdor prav živi
Prost je vseh skerbi.

Kikiriki!

Kikiriki!

P. Gros.

Blaga hčerka.

(Konec.)

Moja prevzetnost, je bila kriva, da se nisem veliko menila za svojo dobrotnico in sem le tiste posle rada imela, ki me so hvalili, vse druge pa sem čertila in psovala. Z enakim ravnanjem pa sem naredila večkrat velike razpertije med domačimi posli in grofnja me je večkrat zaradi tega morala opominjevati. Ali jaz nehvaležnica je nisem hotela ubogati. Mislila sem si, da me grofnja le zaničuje, ker sem uboga sirota brez očeta in matere. O zimskih večerih je grofnja večkrat kako pošteno veselico naredila, h katerej se je mnogo domačih in tujih gostov zbralo; tudi jaz sem morala biti nazoča. Pa ker sem se čez vse druge povzdigovala, naklonila sem si marsikatero sramoto. Grofnja me je o takej priložnosti vselej svarila in rekla: „Ljuba Roza! deklica, ki si hoče pridobiti veljavo in spoštovanje drugih ljudi, mora biti tiha in ponižna, enako vijolici v germovji. Deklica pa, ki se ljudem vsiljuje, da bi jo hvalili in slavili, zasluži pomilovanje in zaničevanje.“ — Toda vse te besede dobre grofnje bile so za mene le bob v steno. Odsihmal sem jo le še bolj sovražila.

Ko grofinja vidi, da je vse njeno opominjevanje zastonj, jela me je zdaj še bolj ostro svariti. Pa tudi s tem nič ne opravi, kajti jaz sem si mislila, da je moja lepota mnogo več vredna, nego njeno inné in bogastvo.

Na spomlad, ko se je grofinja iz mesta zopet na svojo grajščino povernila, spremila sem jo nerada, kajti vedela sem, da na kmetih ne bom imela veselja, kakoršno sem uživala v mestu. Tudi grofinja se je zdaj bolj merzlo obnašala proti meni, kakor drugekrati. Prijateljice in posli so se me izogibali, ker so se bali, da bi tudi oni ne prišli v zamero pri dobri gospoj.

Drugo zimo pridemo zopet v mesto. Seznanila sem se zdaj vpervič z neko žensko, katera me je pripravila v največo nesrečo. Ta ženska je bila mlada vdova, ki je po smerti svojega moža vse premoženje zapravila pri veselicah; živila je zdaj le od milosti dobre grofinje. Bila je ta ženska prava kača, ki je našla pot v moje sercé in ga napolnila s strupom. Vidši, da jaz hlepim le po svetnej slavi, hvalila me je, kar se je dalo. Grofinjo je pa grajala in jo imenovala zapravljivko, ki vse svoje premoženje trosi po nepotrebnem med berače, namesto da bi skerbela za mojo srečo in prihodnjost,

S takim prilizovanjem in opravljanjem dobre moje dobrotnice si je mlada vdova kmalu pridobila moje zaupanje. Ko zapeljivka to vidi, smijala se je v pest in me le še bolj lovila v svoje mreže, rekši: „Za tako gospodičino, kakor si ti, ne spodobi se, da bi še domá v kotu sedela, ampak pokazati bi morala svetu svojo lepoto in druge svoje lepe lastnosti, da bi je ljudje spoznali in te spodobno spoštovali. Ravno zategadelj pa te grofinja ne pusti med svet, ker se boji, da bi jej potem bilo treba skerbeti za tvojo lepo prihodnjost.“ Prinesla mi je ta nova moja prijateljica tudi takih knjig, iz katerih sem zajemala najhujši strup v svoje mlado sercé, da sem se popolnoma pohujšala.

Prišel je nôri predpust. Moja prijateljica mi je zdaj začela pripovedovati od pustnih veselíc in plesov tako živo, da se berž uname poželjenje do njih v mojem sercu. Rada bi bila jaz grofinjo, svojo dobrotnico, prosila, da me pusti k takim veselícam, pa si nisem upala, kajti njen pregovor je bil: „Vsaka deklica je milovanja vredna, katera išče na plesišči svoje sreče, in srečno se sme imenovati, ako pride še nepokvarjena nazaj.“

Vsa oslepljena od svoje zapeljivke sklenem noč se na tihem zmuzgati iz grajščine in iti na plesišče. Da bi grofinja nič ne zvedela od tega, naprosila sem neko dekle in vratarja, da sta mi pri izhodu pomagala in me nista izdala. Dekla mi je pomagala obleko k prijateljici odnesti in prijateljica je preskerbela voz, v katerem sem se ž njo na plesišče odpeljala. Mislila sem, da bom na plesišči našla svojo srečo, pa zelo sem se motila.

Prijateljica me pripelje v prostorno dvorano, ki je bila krasno razsvitljena in polna našopirjenih plesalcev in plesalk. Moje serce se je širilo veselja, ko vidim toliko najlepše zabave. Mislila sem se v nebesih; pa kako zelo sem se goljufala!

— Ker sem bila gostom popolnoma tuja in tudi bolj prosto oblečena kot druge plesalke, nisem bila družbi nič kaj po volji. Začeli so me od strani gledati in se niso dosti zmenili zame. To obnašanje me je jako razžalilo,

zato popustim dvorano in grem domú. — Med potjo mi reče moja prijateljica: „Zdaj si se, ljuba moja, sama dovolj prepričala, da le taka dekleta kaj veljajo, katera se lepo oblačijo in s svetnim veseljem pečajo. Grofinja lahko govori, da je največja lepota mladih deklet pobožnost in čistost serca, kajti ona je že stara in je svetnega veselja že sita; toda s teboj, ljuba moja, je to vse drugače. Ali si videla, kako so bila druga dekleta nališpana? Oj jaz poznam grofinjo dobro; pri njej ne boš ti nikoli srečna!“ Te sladke besede zapeljive moje prijateljice so mi še bolj zmešale mojo glavo. Še le ob dveh čez polnoč pridem domu in se prav tiho spravim v svojo spavnico.

Moje ponočevanje pa grofinji ni ostalo skrito. Drugo jutro prišla je dekla vsa prestrašena v mojo spavnico in mi pripoveduje, da je po noči, ko sem odšla, grofinja prav na naglo zbolela in po mene poslala. Ker me pa ni bilo doma, prišlo je vse na dan.

Jaz se za vse to nisem veliko zmenila. Po mojej glavi so veršele le besede moje prijateljice, ki mi je rekla, da pri grofinji ne bodem nikoli prav srečna. Sklenila sem tedaj, da, ako me bo grofinja svarila, jej bom kar naravnost povedala, da so se mi še le zdaj oči odperle, in sem tudi pripravljena zapustiti njo in njeno grajščino.

Tretji dan po tem dogodku pošlje bolna grofinja po mene in me prav resno nagovori tako-le: „Ljuba Roza! pustila sem ti dva dni časa, da si mogla svoj pregrešek natanko prevdariti; ako pa še zdaj ne spoznaš svojega pregreška, spoznala ga ne boš nikoli.“

Brez vsega pomisleka jej naravnost odvernem: „Draga gospá! vé, da vam sem zeló na poti in da moram dobrote, katere sem pri vas užila s svojo srečo plačevati. Zdaj spoznam in vidim, da za mojo prihodnjost nihče noče skerbeti; da vas pa zanaprej ne bodem več nadlegovala, hočem si iti po svetu sama svoje sreče iskat. Lepo se vam zahvalim za vse, kar ste mi dobrega storili; še danes grem od vas.“ Grofinja me žalostno pogleda in reče: „Če je res tako, te ne bodem priderževala, temuč stori kakor veš in znaš, da bode zate najboljše.“

Vesela, da smem iti, pospravim še tisti dan vso svojo obleko v majhno škrinjico ter najmem voz, kateri me odpelje k mojej prijateljici. Nihče ni zadrževal mojega podvzetja, marveč so še tisti posli, katerim sem večkrat kljubovala, zdaj najurnejši bili pri pospravljanji mojih reči, ker so komaj čakali, da jim odidem z glave.

Vsa iz sebe od velikega veselja, da se mi je tako srečno izveršil moj sklep, pripeljem se k prijateljici ter jej pravim: „Tukaj me imaš, draga moja. Ti edina si mi prijateljica, kakoršne sem si že davno željela. Grofinja mi je očitala, da sem bila na plesišči; jaz pa vesela, da se mi ponuja tako lepa prilika jo zapustiti, zahvalim se jej za njene dobrote in odidem, rekši, da bodem poskušala si sama svojo srečo poiskati.“ Toda moja prijateljica me ni tako sprejela, kakor sem si mislila. Nevoljna, da je grofinja zvedela o mojem ponočevanju, zategne obraz in me vpraša: „Ali pa tudi grofinja vé, s kom si šla na plesišče in ali imaš kaj denarja?“ Ko jej povem, da mi grofinja od nje ni nič omenila in da imam tudi denarja in

dragotin dovolj pri sebi, katere sem še po svojih rajnih starših podedovala, postala je moja prijateljica nekako bolj vesela. Al vendar jej to še ni bilo zadosti. Hotela je namreč vedeti, koliko so moje dragotine in denarji vredni. Ko jej jaz vso svojo imovino razkažem in tudi denarje preštejem, oberne se zopet od mene in pravi: „Ljuba moja! kaj hočeš s tem denarjem? To vse te more le kaka dva meseca preživeti, — potem pa si boš morala pomagati z delom. Te zadnje besede ranile so moje sercé tako, da mi je kar beseda na jeziku zastala.

Na večer še tistega dne, peljala me je moja prijateljica v gledišče in potem zopet na plesišče, kjer je bilo vse polno nališpanih deklet in mladih gospodov. Take zabave so mi bile doslej še neznane, in le težko sem se privadila vesele družbe. — Tako je minulo nekaj dni. Kmalu mi je pa začelo tesno prihajati pri serci; kajti videla sem, da me je moja prijateljica goljufala. Sklenila sem se podati nazaj k svojej dobrotnici in jo za odpuščenje prositi, — pa moja prevzetnost mi tega ni dopustila. Hotla sem tedaj prijateljico prositi, da bi mi ona sprosila odpuščenje pri grofinji, ali prijateljice ta dan kakor nalašč ni bilo dolgo domú. Šla je že zjutraj zgodaj iz doma in obljubila, da se kmalu nazaj poverne, prišla pa je še le pozno po noči nazaj. Po prijateljsko sem jo nagovorila, al prijateljica se huduje nad menoj in mi pravi, da sem jo jaz s svojo lehkomiselnostjo in svojo ošabno obnašo pri grofinji pripravila v zamero. Takega očitanja se jaz od prijateljice nisem nadejala. Prestrašila sem se, ko mi na dalje pripoveduje, da je grofinja zvedela, da me je ona zapeljala, in da je zategadelj pri grofinji vso prijaznost in pomoč izgubila. Jaz jo tolažim in jej obetam, da bom šla sama h grofinji in bom za obé odpuščenja prosila; toda prijateljica me ne pusti govoriti, marveč upije in razsaja nad menoj in pravi, da je zdaj že vse prepozno, kajti grofinja jej je rekla, da se ne sme nikoli več v njeno grajščino pokazati, ako hoče, da je ne bodo hlapci s silo skozi vrata pognali. Te zadnje besede moje prijateljice so me hudo zadele, kajti poznala sem grofinjo dobro, in nisem mogla verjeti, da bi bila grofinja kaj takega rekla. Jela sem godernjati in hudovati se nad grofinjo, pa moja prijateljica me ne posluša, marveč jezno se nad menoj zadere, da naj grem spat, in da taka sirota, kakor sem jaz, ne sme biti tako prevzetna in ošabna. Pristavila je še, da odslej se ne bode več z menoj pečala, in vse kar mi more še storiti je to, da mi bode drugi dan dobila sobo v najem, v katerej si naj s pridnim šivanjem služim vsakdanji kruh. Preskerbela mi je res to majhno izbico, v katerej že štiri mesece prebivam.

Še tisti dan, ko sem se preselila v svoje novo stanovanje, pride k meni neko deklé, ki je bilo eno leto starejše od mene, in ko vidi moj žalostni stan, obljubi mi pomagati. Meni je bila njena obljuba zeló všeč, in vesela, da sem našla drugo in boljšo prijateljico, razložim jej natanko svoje nadloge.

Deklé mi je obljubilo pri nekej gospodičini službo dobiti. Ta obljuba mi je bila jako všeč, in komaj sem pričakovala onega srečnega dne, da me moja nova prijateljica popelje k obljubljeni gospodičini. Toda gospodičina, pri katerej bi bila imela službo dobiti, bila je ravno nekaj bolehná in morala

sem še nekaj dni čakati. Ker me je bilo sram po mestu hoditi, dala sem vsak dan prijateljici nekoliko denarjev, da mi je živeža preskerbela. Pa joj meni ubogi revi, kako slabo je skerbela prijateljica zame; le takrat, kedar je za moje denarje svojim tovarišicam gostije napravljala, sem tudi jaz kaj boljšega užila. Vabila me je večkrat na veselice, pa odrekla sem jej vselej. Bog vé, v kako nesrečo bi me bila še lahko zapeljala! Rekla sem jej, da tako dolgo ne grem v nobeno družbo, dokler ne dobim kake službe, da se bom mogla zopet po gosposki obnašati.

Izposodila si je pa prijateljica moj denar in dragotine, ter mi rekla, da je po neprevidnosti prišla v zadrege in mi hoče zopet vse lepo in hvaležno povrniti. Ko je pa meni začelo denarjev in obleke primanjkovati, je prijateljica z mojimi reči ušla. Zginila je Bog vé kam, in ker jo tudi jaz nisem nikoli vprašala, od kod in kaj je, bilo je vse moje popraševanje po njej zastoj. Pozneje enkrat sem vendar toliko zvedela, da je v ravno tej hiši stanovala, kakor jaz, pa da je tudi mnogo drugih deklet za denarje in obleko ogoljufala.

Odsihdob sem živela le ob samem kruhu in vodi, pa še tega že dva dni nisem imela. Kar mi pošlje ljubi Bog vašo blago hčerko Katarinko, da me reši hudega terpljenja. Spomnila sem se takrat besed svoje rajne matere, ki so mi večkrat rekli: Ko je nadloga najhuja in nas že vsi prijatelji zapusté, nam pošlje ljubi Bog pomoč iz nebes.

To, draga gospa! kar sem vam povedala, je gola resnica. Spovedala sem se svojih pregreh in upam, da mi je ljubi Bog odpustil. Prosim vas, ne sodite me preostro in podpirajte me s svojim blagim svetom, potem upam, da bom s pomočjo božjo zopet hodila po pravem potu, katerega mi je pokazala vaša blaga hčerka. Ker sem še mlada, hočem pridno delati in si tako svoj kruh služiti. Prosim vas tedaj še enkrat, ne odtegnite mi zaslužka, da bom mogla zopet pošteno živeti. Na zimo, ko se bo grofinja preselila v mesto, hočem se zopet k njej povrniti in jo prositi, da mi odpusti.“

To odkritoserčno spoznanje je mater in Katarinko tako genilo, da ste jej obé svojo pomoč obljubile. Mati jej pa še rekó: „Ljuba moja! odslej ne boš več tukaj stanovala. Pojdi z nama, pri nas boš imela vsega dovolj, da boš pošteno živela. Dopade mi, da rada delaš; mlado dekle si mora z delom svojih rok kruh služiti, ne pa od miloščine živeti. Dela, ne pa miloščine ti bomo dajali, in Katarinka ti bo zvesta prijateljica.“

Katarinka pri teh besedah materi rokó poljubi in reče: „Bog vam poverni stotero, ljuba mati, to dobroto, ki jo boste ubogej Rozi storili! Ne kakor prijateljico, ampak kakor svojo lastno sestro hočem Rozo ljubiti; tudi našemu strijcu bo to gotovo všeč.“

Veselo pospravi Roza svoje malenkosti in gre z njima.

Doma povedó mati strijcu vse, kar se je dogodilo in mu pokažejo Rozo, katero tudi on prav prijazno sprejme. — Roza si je s svojo pridnostjo in lepo obnašo kmalu ljubezen vseh pridobila. Vsak dan je šla s Katarinko v hišo ubožnih ljudi, katerim je donášala darí od bogatega strijca. Pa tudi na Boga ni pozabila, ter se mu je vedno zahvaljevala, da jo je rešil gotove pogube.

Tako je minulo poletje v veselih urah, kakoršnih Roza doslej še ni poznala. Ko se je pa jela merzla zima približevati, šla je vsaki dan mēmo poslopja, v katerem je navadno grofinja prebivala. Toda to zimo grofinja dolgo ne pride v mesto in Roza se je že jela bati, da bi nje up ne splaval po vodi. — Nekega dné, ko je začelo že terdo zmerzovati, gre Roza po navadi mēmo omenjenega poslopja ter se ozira po oknih, in oj veselje! — ugleda grofinjo. Urno hiti domú in pové dobrotnicama, ter ju prosi, da bi jo tje spremile in pri grofinji za njo prosile. Toda Katarinkina mati zmajejo z glavo in pravijo: „Ljuba Roza, to ne gre tako naglo. Najpred mora grofinja vedeti, da ti res obžaluješ svojo ošabnost in nevhaležnost; nadalje mora tudi vedeti, da si bila le po prijateljicah še bolj zapeljana, katere so te tako daleč zvodile, da si zapustila svojo blago dobrotnico. Vedeti tudi mora, da si se že takrat mislila nazaj poverniti, pa hudobna prijateljica te je zaderževala to storiti. Jaz imam prijateljico tukaj v mestu, katera je z grofinjo znana in mi je tudi obljubila, da bo zate pri grofinji prosila.“

Roza se serčno zahvali svojej dobrotnici za ta blagi nasvet in pomoč, ter s težkim srcem pričakuje dneva, da bo smela zopet pred grofinjo priti in jo za odpuščenje prositi.

Nekega dné potem pokličejo Katarinkina mati Rozo in jej rečejo: „Ljuba moja! zahvaliti se moraš Bogu, da ti je toliko milost skazal in je omečil sercé blage grofinje. Vse je v redu. Govorila sem sama z grofinjo, katera mi je rekla, da bi te jutri zjutraj k njej pripeljala. Tudi moja hčer Katarinko bi grofinja rada poznala. Šle bomo tedaj jutri zjutraj najpred v cerkev, da se ljubemu Bogu zahvalimo za veliko milost, in potem bomo šle h grofinji.“ Veselje, katero je pri teh besedah občutila Roza, se ne dá popisati. Veselja jokaje oklene se svojih dobrotnic in reče: „Le Bog v nebesih vama more poverniti ljubezen, ki jo imate do mene uboga sirote. Terdnó upam, da mi bo grofinja odpustila in me zopet nazaj vzela!“

Drugo jutro gredo vse tri v cerkev. Roza, polna hvaležnosti do Boga, poklekne pred podobo matere božje in moli tako pobožno, kakor še nikoli poprej. Solze veselja in zahvale jej tečejo po licih. — Iz cerkve gredo h grofinji, ktera jih prav prijazno sprejme.

Roza pade pred grofinjo na kolena in jokaje pravi: „Oj draga moja dobrotnica! odpustite in pozabite mojo gerdó nevhaležnost in vzemite me zopet nazaj, da vam bodem vsaj nekoliko mogla poverniti dobrota, ki ste je meni in mojim rajnim staršem storili.“

Hotela je Roza še dalje govoriti, pa grofinja jo ljubeznjivo vzdigne in pravi: „Bog ti je odpustil, zato ti pa tudi jaz rada odpustim, ako je resna tvoja volja, da se poboljšaš. Pridi tedaj sem na moje serce, moja ljuba Roza. Za svojo lehkomiselnost si se zadosti pokorila. Bogu se zahvali, da te je po svojej neskončnej previdnosti rešil iz velike pogube. Naučila si se tudi koliko se more človek na svoje prijatelje zanesti in kako previden mora biti, kedar si je izbira. Da boš pa spoznala, kakšna kača je bila tvoja prijateljica, in da boš zanaprej bolj previdno ravnala, preden komu kaj zupaš, povedala ti bom kako mi je tvoja hudobna prijateljica večkrat od tebe

govorila. Rekla je: „Vaša Roza je vendar preveč nečimurna in prevzetna. Kaj bo iz tako osabne deklice, če jej vi, draga gospa, danes ali jutri umerjete? Vsaj bi vendar imela pomisliti, da je uboga sirota, katera bi brez vaše milostne podpore ne mogla živeti.“ Tako tvoja prijateljica. A jaz sem dobro poznala tvoje serce, pa tudi tvoja želja, da želiš ljudem dopasti, ni mi bila prikrita. Kam te je vse to pripeljalo, lahko vidiš zdaj sama. Upala sem pa vendar še zmiraj, da se boš zmodrila in se podala prej ali pozneje zopet nazaj na pravi pot čednosti in sreče. Zato sem pa tudi tvojo prijateljico večkrat zavernila in jej rekla: Kaj je tebi mar za srečo moje Roze. Odločila sem jej že davno dvanajst tisoč goldinarjev za užitek in jo priporočila svojej hčeri in njenemu možu v skerb. — Tukaj ljuba Roza! vzemi list, v katerega sem ti sporoček zapisala.

Ko sem bila takrat zvedela, da te je prijateljica na plesišče odpeljala, okregala sem jo bila in jej djala, da je zapeljivka nedoželjne mladine. Nisem jej pa bila prepovedala svoje hiše, marveč sem jej bila naročila, naj tebe zopet k pravemu spoznanju in k meni nazaj pripelje. Toda na vse to mi je odgovorila, da ti za mene prav nič več ne maraš, ker se sama lahko živiš. Od te dōbe je tudi ni bilo več nazaj k meni in zvedela sem pozneje, da mi je za vse moje dobrote zelo nehvaležna. — „Tebe pa, draga Katarinka,“ pravi grofinja dalje, „je Bog poslal mojej zgubljeni Rozi v rešitev. Bodi jej tudi zanaprej zvesta tovarišica. Če Bog dá, bomo se kmalu še bolj spoznali in v družbi tvoje blage matere bomo imele dokaj prijetnih in sladkih ur.“

V čistej ljubezni živele ste Katarinka in Roza, in bile ste si odkritoserčni prijateljici do smerti. Obe ste čakale sivo starost in Bog ju je obilo blagoslovil. Še pozno v starosti je Roza pripovedovala svoje življenje neskušenej mladini, ter jo svarila pred lehkomiselnostjo in slavohlepnostjo, ki ste že dokaj mladih deklic pripeljale v nesrečo. Vselej pa je pristavila in rekla:

Mladine največja lepota je ta:
Ponižno življenje in čistost serca.

P. Gros.

P r i z i b e l i .

Sladko spavaš dete milo,
Sanjaš sladko brez skerbí;
Brez skerbi se boš zbudilo,
Boš hitelo k materi.

Oče tvoj pa premišljuje,
Kaj v prihodnje 'z tebe bo;
Misli, misli, ne miruje,
Glavo beli si s skerbjo.

Poleg postlje mati čuje,
Trudno jej oko medli;
Tudi ona ne miruje,
Ne privošči spanja si.

Kdo vé, kje boš potovalo,
Ko mladost minula bo;
Kje po starih zdihovalo,
Ki te zdaj varujejo.

To te prosim dete milo,
Dete milo, ljubček moj,
Da bi rado vse storilo,
Kar ti pravi oče tvoj.

Le kar dobro je, koristno,
Oče mati ti želé,
Njih nauke si globoko
Vcepi v mlado serčice!

Ivan G.

Pridna Barbika.

Barbika je bila še majhna deklica, pa je znala že lepo plesti. Ravno je prve nogavice izgotovila in mati so jej obljubili, da kedar to delo izverši, vzeli jo bodo seboj k teti, da tudi teta vidijo, kako zna lepó plesti. Te obljube je bila Barbika zelo vesela, ker so jej teta vselej, kedar jih je Barbika obiskala, kaj lepega podarili. V nedeljo popoldne rečejo mati: „Barbika le čedno se napravi, šle bove k teti; vzemi pa tudi nogavice, da pokažeš teti svoje prvo izgotovljeno delo.“ Kmalu je bila Barbika oblečena in pripravljena na odhod. Mati jo primejo za rokó in šle ste v bližnjo vas, kjer so stanovali teta, poštena in premožna posestnica.

Ko ju teta od daleč vidijo, hité jima naproti, ju peljejo v hišo in jim prav dobro postrežejo.

„Zelo me veseli, da si pripeljala tudi Barbiko seboj,“ rečejo teta. „Ali še tako rada hodi v šolo in se pridno uči, kakor mi si pripovedovala zadnjič, ko sem bila pri tebi?“

„Moja Barbika je verla deklica,“ rečejo mati, „le poglej tukaj nogavice, ki si jih je sama splela od tistihmal, kar si bila pri nas.“

Teta pogledajo Barbikino delo, jo pohvalijo in rekó:

„Tako je prav, ljuba moja! Le pridna bodi in ubogaj rada, pa te bodo imeli

vsi ljudje radi. Da boš pa vedela, kako rada te ima tudi tvoja teta, dobila boš za svoje prvo delo, ki si ga izgotovila, prav lepo darilo in to na tvojega godú dan, kateri ni več daleč.“

Teško je pričakovala Barbika svojega godú, kajti radovedna je bila, kaj jej bodo teta poslali. Nù, ta veseli dan za Barbiko se približa. Zjutraj na vse zgodaj stopi dekla v hišo ter postavi pred Barbiko lepo belo ovčko, rekoč: „To so ti teta poslali za vezilo in so naročili, da bođi mirna, krotka in poterpežljiva, kakor je živalica, ki ti jo pošljejo v dar.“

Barbika od velikega veselja ne vé, kaj bi naredila. Že večkrat si je

željela imeti lepo belo ovčko, kakoršne je videla pri svojej teti, in mati so jej tudi že večkrat obljubili, da jej bodo eno kupili. Nù ta njena želja se je danes izpolnila.

„Oj kako dobra so vendar moja teta“ rekla je Barbika večkrat, „ker mi so tako lep dar naklonili. Dali mi so lepo živalico, ki mi je čez vse mila in draga.“

Kedar je prišla Barbika iz šole domóv, bila je njena prva skerb, da je dala svojej ovčki zelene trave. Ovčka je pa bila tudi zeló krotka, iz rok jej je pobirala živež. In zakaj bi ga tudi ne, ker je bila Barbika ž njo vselej tako ljuba in prijazna.

„O ti nežna moja živalica,“ djala je Barbika večkrat, ko bi ti vedela, kako te imam rada. Dà, dà, imam te rada, kakor inajó radi moja mati svojo Barbiko. Toda lepo pridna moraš biti in me ubogati, kakor ubogam jaz svojo mamó. In kako lepo belo volno imaš! Kaj ne? dala jo bodeš meni, da si naredim nogavice za zimo? Le ne boj se, pri meni boš gotovo dobro imela, ravno tako dobro, kakor pri teti.“ Tako je kramljala Barbika večkrat po cele ure s svojo ljubo ovčko.

Mati so pa kupili še lep zvonček, privezali so ga na rudeč trak in obesili ovčki okoli vratú. To je bilo zopet novo veselje za Barbiko. Po letu je večkrat sedela na vertu za hišo in se igrala s svojo ovčko. Pač bi ne bili mogli teta boljšega in primernejšega darú Barbiki za vezilo dati, nego lepo, snegóbelo ovčko, od katere se je Barbika učila najlepše čednosti, kakor so: nedolžnost, krotkost, ponižnost in poterpežljivost.

T.

Angelj in deček.

Svitlo solnce se je skrilo za visoke goré. Večerni mrak pokriva že goro in raván. Tica za tico umolkne, in si išče svoje navadno prenočišče, da si zopet nekoliko odpóčije. Urni zajček stika po germovji, iskaje si varnega zavetja. Veverica skače od drevesa na drevo in si išče prostora, kjer bi bila bolj varna pred svojimi sovražniki. Tudi lastovica že mirno sedi v gnjezdu pod domačo streho in greje svoje nežne mladiče. Pridne bučelice hité s sladko sterdjó bogato obložene v svoje hišice. Sreberna rosa pokriva in kinča že pópke krasnih cvetic, ki si jih je mala in pridna deklica vsadila v vertu na svojo gredico. Vsa naráva je že pri počitku in pripravlja se na delo, ki jej ga mládo jutro prinese. Povsod vlada tihi mir in pokoj. — Le nek malí deček, uboga sirota, kateremu je nedavno nemila smert pokosila ljubega očeta in dobro njegovo mamico, še milo zdihuje in hodi po velikem temnem gozdu sím ter tje, iskaje si kraja, kjer bi mirno počivati mogel. Ves truden in vspehan vleže se pod neko košato drevo in kmalu ga sladko spanje zaziblje v prijetne sanje. — Sanja se mu namreč, da stoji na visokej gori in počiva v materinem naročji. Zdi se mu, kakor da bi čul lahko šepetanje po cveticah in germovji. In glej! na enkrat zarumení na vzhodu prelepa juterna zarija; krasne prikazni in prečudne podobe stopajo mu pred oči. Zdaj se

odprejo vrata nebeška in angelji se bližajo zemlji, solznej dolini. Nekateri trosijo lepodiseče cvetice na zemljo; drugi zajemajo iz oblakov in virov belosreberno roso in škropijo ž njo zelene trate in pisane cvetice. Vsaka še tako majhna cvetica ima svojega angelja. Tudi za najmanjšo bilko skerbé ti nebeški varuhi. V modro vijolico rosé svitile kapljice in sladke jagode napajajo z nebeško sladkobo. — Nežne ročice nebeškega angelja vodijo majhnega čer-
vička po zelenem mahu k dišečej vijolici po živeža. In glej! zopet drugi angelj se bliža tičici v gnjezdu in jej trosi živež v drobni njen kljunček; potem se oberne k lepo pisanemu metuljčku in ga napoji v srebernej juternej rosi. Kmalu razpne krasni metuljček svoji nežni perotničici in veselo ferfoli od cvetice do cvetice po krasno okinčanej livadi.

Napočilo je krasno mlado jutro. Vse je živo in veselo. Po sterminah in planinah, po hribih in dolinah sprehajajo se mile podobe in hvalijo Boga, kateri ne pozabi nobene stvarce na zemlji. — Čuje se že veselo juterno petje drobnih tičic. — Tudi naš deček se probudi iz sladkega spanja in hoče opraviti svojo jutranjo molitvico. A žalost mu skorej ne pripusti, da bi se zahvalil ljubemu Bogu za počitek in sladko spanje. Skerb, kaj se bode ž njim revežen godilo še ta dan, dela ga žalostnega in otožnega. Ali glej! na enkrat stoji pred njim angelj božji in mu reče: „Ne žaluj in ne bodi tako maloserčen. Poglej lilije na polji in tice pod nebom, kedó je oblači in živi? Kedó drugi kot ljubeznjivi oče nebeški. Bog ne pozabi nobene, še tako majhne stvarce; on tudi tebe uboge sirote zapustil ne bo. Pomisli koliko ljudi in drugih stvari živi na širokem svetu, pa dobrotljiva roka nebeškega očeta skerbi za vse, ter vsakej stvarci dá ob pravem času njen potrebni živež. Največo skerb pa ima Bog za človeka. Da je to resnica, kaže ti preljubo rumeno solnce, ki vsako jutro ob določenem času vzhaja in na večer zopet mirno zahaja. Božjo skerb za človeka ti nadalje kaže tudi svitla luna, katera na večer tako prijazno priplava izza visokih hribov in brezštevilna množica svitlih zvezdic, ki tako lepo migljajo na večernem nebu. Njegovo veliko skerb za človeka ti kaže tudi vsako zernice, katero v zemlji klije in obilo sladkega sadja obrodi. Tudi grozoviti bliski, ki švigajo skozi oblake, strašni grom, ki majú nebeški strop, pa tudi hladni vetrovi, ki prijazno pihljajo — z enó besedo: vsa narava ti kaže in naznanja, kako veliko skerb ima ljubi Bog za človeški rod tukaj na zemlji.

Za človeka, ki je gospodar vseh ustvarjenih reči na zemlji in pod zemljo, kateri živi po vseh straneh širokega svetá, za njega je pripravljena velika pogornjena miza, obložena z nebeškimi darmí. Le pomisli: tam, kjer pripeka huda vročina, ravno tam ga hladé tudi hladne sapice, ki prav pogostoma pihljajo, sočnato ovočje ga krepča, da ne omaga od hude vročine. Tam, kjer človeka nadleguje huda ostra zima in večni sneg pokriva hribe in planjave, tam ga oblači neizmerna dobrotá božja z gorko kožuhovino, da mu mraz ne more škodovati. — Le zvestó spolnuj zapovedi božje in dolžnosti svojega stanu, pa te ljubi oče nebeški ne bode zapustil, ampak dal ti bo vsega, česar potrebuješ za svojo časno in večno srečo.“

Ko nebeški krilatec te besede izgovori, izgine izpred dečkovih oči. Deček

pa si globoko zapiše v serce besede angelja, veselo skoči po konci in se podá v bližnje mesto, kjer ga neka bogata vdova vzame za svojega otroka in prav lepo zanj skerbi.

Dragi moji! storite tudi vi tako in imejte dobrote božje vedno pred očmi.

A. Jurinec, mladenič.

Očetova fajfa.

Ivanek je bil še majhen deček, komaj šest let star, in že ga je mikalo po očetovih fajfah; poskusil bi bil rad kako se kadí. Oče so morali vsaki dan nad njim upiti: „Ivanek, pusti moje fajfe; otroci zbolé, ako pušijo!“ Toda Ivanek se ne zmeni veliko za očetove besede in še vedno je stegal svoje perste po očetovih fajfah.

Nekega dné odidejo oče iz doma in pozabijo svojo sobo zakleniti. Berž vidi to Ivanek in kmalu je bil pri fajfah. Izbere si eno, nabaše jo s tobakom, prižgé z žveplenko in začne pušiti kakor kak Turek. Šeta in šopiri se po sobi, kakor bi bil bogsigavedi kedó. Nù, ni bilo dolgo, da mu pride dim v nos in gerlo, in Ivanek začne kihati in kašljati, da ga je vse bolelo in se mu debele solzé po obrazu vlijó. Pa za vse to ni nič maral, mislil si je, da je to Bog vé kaka sladkost in pušil je dalje. Kmalu je bila vsa soba v dimu.

Ne dolgo in Ivaneku je prihajalo slabo, kakor še nikoli poprej. Tresel se je po vsem životu in omahoval je sim in tam. Bilo mu je, kakor bi se mu zemlja gugala pod nogami. Naenkrat se mu zmračí pred očmi, prihajalo mu je zmiraj bolj slabo, fajfa mu pade na tla in Ivanek ni mogel več stati na nogah. Zverne se na tla in si prebije glavo ob ogel nekega stola, ter ostane brez vse zavesti na tleh ležeč.

Kmalu potem se povernejo oče domóv, zagledajo dim v hiši in razbito fajfo na tleh. Tudi Ivaneka vidijo kakor mertvega na tleh ležati in kmalu uganejo, kaj se je zgodilo, ko ni bilo njih doma. Oče vzdignejo Ivaneka, dadó mu vode piti, in ko se je zopet zavedel, ga ostro okarajo.

„O ljubi oče, odpustite mi“ pravi Ivanek, „nikoli več ne bodem pušil; še zdaj sem ves bolan!“

„Vidiš tedaj,“ rečejo oče, „da sem ti le dobro hotel, ko sem te svaril pred tobakom. Pojdi zdaj le k materi, da ti rano obvežejo!“

Ivanek odide k materi in odsihdob se ni več nobene fajfe dotaknil. „O, Skušnja izmodri človeka.“

Zadovoljnost.

Jaz majhno hišico imam,	Zlatá, srebrá res v hiš'ci ni	Po dnevi delam, trudim se,
Za vsa bogastva je ne dam;	Pa tud' enakih teh rečí;	Posnemam pridne čbelice,
Je tiho mirno vse okrog,	Sem zadovoljen, dober, mlad,	Po noči pa se sladko spí,
Nad mano čuje ljubi Bog,	Vesel sem zmiraj, pôjem rad.	Z menoj so božji angeljčki.

Želod in buča.*)

Kmetič je ležal v senci pod košatim hrastom in je premišljeval bučevino, ki je rastle zraven njega ob plotu. Kar začne z glavo odkimovati, rekoč :

„Aj, aj! to mi vendar ne gré v glavo, da una slaba in majhna bučevina tako velik in težek sad rodi, a ta močen in visoki hrast pa tako malo vreden sadek. Ko bi bil jaz svet ustvaril, bil bi to gotovo drugače naredil. Hrast bi moral roditi velike in pocentu težke buče, a bučevina same drobne

želodke. To bi bila krāsota in veselje pogledati!“

Komaj je to izrekel, potegne veter in odterga želod z hrasta. Pade mu ravno na nos ter ga tako čverkne, da se mu mahoma kri pcedí. „Joj si ga meni!“

zavpije prestrašeni kmetič, „zdaj sem pa prav gorko po nosu dobil za svojo modrost. Ako bi bil ta želod buča, gotovo bi mi bila glavo razbila.“

Vse modro stori,
Kar Bog naredí.

Prigodki iz mravljinega življenja.

(Nadaljevanje iz „prigodkov hrošćevega življenja.“)

Drugo jutro o dogovorjenj uri je bila pridna mravlja prva na mestu; ali čakala je dolgo — prav dolgo, in nazadnje bila je že nevoljna, kajti mislila si je, da hrošč ne bode svoje obljube spolnil, in že je hotela oditi. Kar na enkrat priferči hrošč iz zraka ter se vsede k mravljinim nogam. — „Oj ti leni zaspanec ti! — ga mravlja ošteva — ti nisi natančen; ravno prav prideš, sicer bi bila moja poterpežljivost pri kraji. In ko bi ne vedela, da si hrom, bila bi že pol ure dalje na svojem poti, kajti nimam mnogo časa postopati.“

„Oho! Mislim, da se več ceniš, nego si v resnici. Ali mi bi ne hotela povedati, katera so tvoja tako silna opravila? Kaj ne, jéd, pijača, spanje in razveseljevanje?“

„Vsa ta tvoja vprašanja kažejo, da nimaš nobenega pravega pójma o življenji in nameri uboge mravlje. Védi tedaj, da smo me, katere zidamo pod zemljó in nad zemljó svoja umetna prebivališča z nadstropji, sobami,

*) Iz knjižice „Krištofa Šmida sto malih pripovedek.“ V založbi gosp. J. Giontini-ta v Ljubljani

prehodi, galerijami in različnimi shrambami za živež. Me uboge mravlje moramo brez prestanka delati, ako hočemo, da je naše stanovanje zmiraj v dobrem stanu in redu. Zdaj moramo perst, katera nam je zaperla pot, odnaševati, zdaj poškodovane stebre z novimi zamenjevati, zdaj zemeljske razpoke zadelovati, da ne pridere voda, ki bi nam dokaj škode naredila. Vse te zidarske priprave si pa moramo večkrat iz daljave prinesti, kakor: vejice, smerekove iglice, smolo, listje, pesek in druge enake reči. Védi tudi, da potrebuje naš zárod veliko skerbi; kajti preden postanemo mravlje, smo poprej majhni, beli červički, katere morajo druge mravlje s primerno hrano oskerbovati; pozneje se zavijemo v podolgaste, svilnate mešičke, katere nosijo mravlje, kedar je lepo in ugodno vreme, na solnce gret, če je pa vreme gerdo, nesejo je v svoje celice, kjer jim prav pridno strežejo kakor najnežnim otrokom. Posebno je čuvajo pred vnanjimi sovražniki. Takrat se mora vse bojevati! Če vojnikov primanjka, zberemo se tudi me v vojne čete ter napadamo druga mravljišča; poberemo jim mešičke — ne, da bi je pokončale, temuč da je oskerbljujemo, in kedar se izležejo in dorastejo, morajo nam pomagati kot posli. S temi uplenjenimi mravljami pa ne ravnamo nikoli kakor s sužnji, marveč oskerbujemo je prav ljubeznjivo, dokler so še mlade; vodimo je na sprehajališča, kažemo jim napravo naših poslopij, varujemo je, da se jim nič žalega ne zgodi, navadimo je jesti in opravljati vsa domača opravila. Tudi naši velikaši potrebujejo marljive postrežbe in oskerbovanja.“

„Kaj? — Mar imate tudi imenitno gospodo med seboj, enako ljudem, katerej se je treba uklanjati in jo spoštovati?“

„Res je. Ti so, kateri nas vladajo, katere moramo ubogati in spoštovati; kajti oni vodijo boje s sovražniki in ležejo jajčica, da se naš rod ohrani.“

„In kako se ti ločijo od drugih vaših prostakov?“

„Mi ločimo dve versti plemenitašev; v prvo versto spadajo plemenitaš moški, v drugo pa nežne babice, obé versti imate to prednost, da jim perotnice rastejo. Vse druge mravlje s tujkami vred, se pa štejem v tretjo versto in nimamo nič perotnic. Naši plemenitaši ne opravljajo nobenega dela, še celó živež moramo jim le me donášati. Vendar jim nismo zavoljo tega nevošljive, ampak spoštujemo je in delamo jim stražo, da se jim nič hudega zgoditi ne more. — Iz tega, ljubi hrošč, lahko spoznaš, da nam ostaja malo časa, da bi lenáril. — Naj ti tedaj povem prigodbo svoje osebe, kakor sem ti to véčeraj obljubila.“

„Zagledala sem daleč od tukaj luč svojega življenja. Nekega dné so ravno odperli vrata naše palače, kjer sem bila rojena — kajti védi, da me mravlje vsak večer zapiramo vrata, deloma zato, da nam merzli nočni zrak ne škoduje, deloma pa tudi zató, da se zavarujemo pred sovražnimi napadi — v kar dobim povelje, da moram nesti silno važno poročilo nekej pol dneva oddaljenej nam prijaznej naselbini. Hitro se napravim in okrepčam s kapljico dobre juterne rose, ter se podvizam, da bi bila na večer zopet doma pri svojej naselbini.“

„Komaj pridem na pol pota do nekega velikega drevesa, ki je bilo polno najlepšega ovočja (sadja). Bile so črešnje. Mislila sem si, kako slastna

jed mora pač biti to sadje, torej začnem iskati okoli drevesa v travi, in res kmalu najdem lepo, zrelo črešnjo. Ko je ta sad padel z drevesa, vdaril se je ob nek oster kamen, in naredila se je luknjica va-nj, v katero sem zlezla in sladki sôk serkala. Na enkrat pa čutim, da je nekdo črešnjo pobral ter z mano vred visoko visoko odnesel. Misliti si moreš moj strah, ko sem iz svojega kotička opazovaje v gledala, da velik vrabec derži črešnjo pri receljnu v svojem kljunu, ter ž njo tako hitro leti, da mi je sape zmanjkovalo. Jaz sem bila tedaj v neizmernej višavi, a navajena sem le po tleh laziti! „Kaj se bo zdaj z mano godilo“ mislim si. Vrabec bo berž ko ne to črešnjo snedel in ž njo vred tudi mene pozobal; kajti premajhna in prelehka sem, da bi me opazil v tej votlini. Zgubljena sem — brez rešitve zgubljena!“

„Ko je moj vgrabež že četert ure letel, vsede se na zid nekega starega stolpa, kjer je tudi svoje gnjezdo imel, v katerem sem troje mladih videla. Ko so mladiči svojo mater s plénom obloženo zagledali, neizrečeno so se zveselili, kar so pokazali s tem, da so začeli s svojimi golimi perotnicami mahati. Odirali so svoja požrešna žrela na dolgo in široko ter z glasnim vrišanjem razodevali, da so lačni. — Nisem mogla dalje dvomiti, da je prišel zdaj oni trenotek, ko me bodo mladi požeruhi s črešnjo vred stergali in pozobali, pa glej! po čudnej naključbi sem se rešila. Vrabec je obračal svojo pozornost bolj na kaj drugega nego na črešnjo. Velika tica roparica plavala je visoko v zraku in je imela namen planiti na mojega grabeža. Vrabec se precej pripravi na boj in brambo svojih mladičev ter izpusti črešnjo iz kljuna, katera pade na kup kamenja, ležečega pri stolpu. Skrita v sočnatej črešnji se mi nič hudega ni zgodilo; hitro zlezem iz svojega kotička na neko suho zvito peresce, da bi se malo osušila in zopet k sapi prišla, kajti v nevajenem tenkem zraku zapustile so me skorej vse moje moči. — Žalostna premišlujem svojo grenko osodo. Bila sem ločena daleč od svoje drage domovine, brez upanja, da bi jo še kedaj videla. Mravlja je pač le takrat srečna stvarca na svetu, če živi v družbi s svojimi, ako je pa sama, preti jej nevarnost, da mora poginiti, kajti sama za sé si ne more prebivališča zidati, kamor bi si živeža za zimo nanosila. Tudi pred sovražnikom se ne more tako lahko ubraniti. Vse to premišljeva, mislila sem si, da sem najnesrečnejša stvar pod milim solncem, akoravno sem se vrabčevih krempljev rešila. Oh! — morala sem pa še drugo in večjo nevarnost poskusiti. Ko namreč tako v žalost vtopljenja sedim, nastane hud vihar, ki je prah, pesek, listje in druge lehke reči pobiral in je nosil visoko v zrak. Tudi list, na katerem sem sedela jaz in se ga z vso močjo deržala, odnesel je veter v višavo. Kmalu pade na zemljo, al zopet ga vihar vzdigne in nese tako visoko, da se mi je skorej v glavi zvertelo. Poprej sem se pritožila čez hitrost ubozega vrabca, ko sem bila še v črešnji, ali zdaj je bila vožnja po zraku še desetkrat hitrejša. Morala sem se deržati peresnih reber z nogami, da ne bi padla z neizmerne višočine na zemljo in se tako revno pobila. Tako sem bila zdaj v prašnem oblaku, zdaj me je ledeno-merzla kaplja promočila, zdaj mi zopet kak pesek rano usekal. In to potovanje je dolgo dolgo terpelo. Na vse zadnje vendar obstane list med vejami nekega drevesa, in kar se mi je posebno čudno

zdelo, držala ga je neka moč med vejami, čeravno je vihar še dalje razsajal. Misliła sem se že v popolnej varnosti; pa pomisli moj novi strah, ko vglledam, da tiči list v pajčevini. Slišala sem praviti, da je pajek naš največji sovražnik. Ta žival je bila gerde postave, imela je osem hudobnih oči, osem dolgih kosmatih nog, okroglo strupeno truplo in močne, kaveljčaste čeljusti. Tem roparjem je tudi težko uiti, ker so jako čuječi, vidijo dobro in jim plên večjidel sam prileti v nastavljeno mrežo.

Ko pajek moj list v pajčevini zagleda, bil je v začetku nekako osupnjen, ker ga je skerbelo, da bi mu pretergal nastavljeno mrežo. Toda ko mene zagleda, prileze precej, da bi me pograbil in odnesel v svoj koticék, kjer bi me mirno pojedel. Skrila sem se mu sicer v najbolj ozko gubo peresa, pa vse to bi mi bilo malo pomagalo, ker naposled bi se mu bila vendar morala udati. Na enkrat nastane silni vihar, razterga pajčevino in nese list, mravljo in pajka daleč daleč po zraku ter verže vse skupaj na poveršje nekega jezera. Komaj sem se rešila vrabčevih krempljev in pajkovih klešč, bila sem zopet v novej nevarnosti, da bi me kaka vodna žival pogoltnila, kajti ko sem malo raz lista v vodo pogledala, videla sem vse polno rib in ribic, pa tudi drugih povodnih žival, ki so se dervile in se med seboj pojedale. Mala ribica, kačje podobe vglledala je pajka — ki je še ves omamljen ležal na listnem robu — ter se po bliskovo zažene na-nj in ga pogoltne. Tako je moj najbližnji sovražnik žalostno poginil! Ali ne verjameš, ljubi sosed, da je previdnost, ki se ostro maščuje, ako kdo stiska ubogo nedolžnost?“

„Kaj? kaj praviš?“ odgovori hrošč „mar sta pajek in vrabec zato kazni vredna, ako bi te bila — in to še brez vse vednosti — požerla? Ali ve mravlje znabiti drugače delate in ravnate, kedar drugim ropate otroke in je peljete v sužnost?“

„To pa me storimo na občni blagor, da se namreč naša naselbina pomnoži in boljše počuti; mi sledimo tedaj svojemu natornemu nagonu.“

„To so storili tudi tvoji sovražniki. V živalstvu veljá sploh le ta pregovor: Kdor je močnejši, obstane. Nù, pa le dalje pripoveduj!“

„Ko sem bila tedaj zopet sama na svojem listnatem čolniciu, prepustila sem se osodi, in res je kmalu priplavala moja barčica k bregu. Hitro popustim svoj čolnič in zlezem na korenino nekega germa, od koder se počasu priplazim na suho zemljo. Bilo je že temno in prenočila sem v razpoki neke drevesne skorje. Drugo jutro se podam na pot, da bi zvedela, kje sem. Komaj potujem kaki dve uri, da srečam versto rudečih mravelj. Tujke opazivši, da sem zgrešila pravi pot, vjamejo me in primorajo, da grem z njimi. Tam so me vpeljali v svojo naselbino, in zdaj že več mesecev med njimi prebivam, brez vsega upanja, da bom še kedaj videla svojo drago domovino.“

„Prav imaš, ljuba mravlja,“ reče hrošč, „tvoji prigodki so še mnogo bolj zanimivi nego so bili moji, — al vendar si srečnejša od mene, kajti ti imaš vsaj zdrave ude in lahko hodiš. Ali jaz, jaz siromak — — nù pa kaj bodem toževal, vsaj tako nič ne pomaga. — Lej, lej! solnce je že precej visoko in moram iti na delo. Srečno, dokler se zopet kje srečava in vidiva.“

Razne stvari.

Kratkočasnice.

* Učitelj (pokaže s palico na tabli eno čerko in vpraša): Jürijče, ali poznaš to čerko?

Jürijče: Se vé, da jo poznam!

Učitelj: Nu, kako se jej pravi?

Jürijče: Tega ravno ne vem, ali poznám jo pa vendar, ker sem jo vsaj že stokrat videl.

* Mati pošljejo Tončeta k peku po dve žemlji. Tonče pride in prinese le eno žemljo. „Kje imaš pa drugo žemljo,“ vprašajo ga mati. — „To je druga“ odgovori Tonče. — „Pa sem ti rekla, da prineseš dve žemlji,“ rečejo mati. „kam si djal drugo?“ — „Eno sem snedel, to je pa druga“ odgovori Tonče.

* Popotnik se pritoži svojemu prijatelju, da mu je palica predolga. „I temu se lahko pomaga,“ reče mu prijatelj, „daj si jo odrezati od spodej.“ — „O to pa vendar ne,“ odgovori uni, „palica mi je predolga le od zgorej.“

Še nekaj za kratek čas.

A. Koliko je dve in dve?

B. Dve in dve je štiri.

A. Ni res! — Dve in dve je tri.

B. Kako to? — Tega ne umejem!

A. Vzemi en kos papirja in ga razreži takó, da dobiš dva kosa, potem imaš

dvé; en kos položiš na mizo, drugega pa zopet razreži takó, da dobiš zopet dva kosa ali dve. Če ju položiš na mizo, imaš potem takem tri kose; tedaj je res dve in dve tri. L. H.

Uganjke zastavic in rešitev „rebusov s čerkami“ v II. listu „Verteca.“

Uganjke zastavic:

1) Vosek, sténj (taht) in luč, 2) Teht-nica (vaga). 3) Veter. 4) V pratiki. 5) Kolesa pri vozu.

Rešitev rebusov:

I. Peter je gospoda trikrat zatajil.

II. Če le samo osem dni strica k nam, ali tete ni, vse je že narobe.

Pojasnilo. I. rebus se tako-le reši: pet r je gos pod A 3 k rat za tajil.

II. rebus: Če l (obernjen) (sam) o 8 d ni s 3c a ka na M ali tete ni vse je že narobe.

Prav so ju rešili: Gosp. J. L., kaplan v Bovcu (samo prvega); F. Seigeršmid v Idriji in M. Tomšič v Trebnjem (obá).

LISTNICA. Gosp. R. K. v G.: Vsak pisatelj mora vsaj vredniku svoje pravó ime naznaniti, da vrednik vé, s kom ima opraviti. Sestavkov, od katerih ne vemo, čegavi so, ne moremo v „Vertec“ sprejemanj.

Vabilo na naročbo.

Z denašnjo številko je doveršil „Vertec“ svoj drugi tečaj. Sërčno zahvalo izrekamo vsem blagim podpornikom, ki nas so duševno in materialno podpirali pri našem težavnem podvzetju. Upamo, da nas tudi v prihodnje ne zapusté. „Vertec“ bo s prihodnjim letom spremenil nekoliko svoje lice in se bo posebno oziral na lepo in pravilno slovensko pisavo. Izhajal bode, dokler mu obilnejša materialna podpora ne naraste, kakor doslej 1. dné vsacega meseca in veljá za vse leto s poštnino vred 2 gld. 60 kr.; brez pošte 2 gld. 40 kr.; za pol leta polovico.

Vse naše dosedanje gg. naročnike prav uljudno prosimo, da bi širili naš list med našo slovensko mladino in nam nabirali še novih naročnikov. Naročnina za prihodnje leto naj se nam pošlje najpозneje do konca tekočega meseca, da nam bode mogoče število listov natanko določiti in se z novimi podobami oskerbeti. Po poštnih nakaznicah (Postanweisungen) se naročnina najhitreje in najceneje odpravi.

Vredništvo „Verteca.“

Sentpet. predmestje štev. 15.